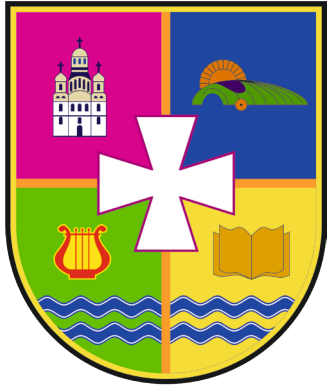

Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №10(111) 12 СЕРПНЯ 2022 РОКУ

Сьогодні – День молоді

Дорогі земляки!

Загальновідомо, що молодь – це рушій змін. Вона змінює світ і залучає до змін усіх довкола.

Молодь завжди була в авангарді прогресу, самовіддано відстоювала принципи свободи, демократії, а за потреби – не роздумуючи, віддавала життя за свої ідеали.

Київські студенти й гімназисти далекого 1918 року стримували наступ російсько-більшовицьких військ під Крутами. Молодь активно протестувала під час Помаранчевої революції 2004 року. А силовий розгін студентів 30 листопада 2013 року став поштовхом до Революції Гідності, вивівши на Майдани багатьох українських міст мільйони протестувальників. А скільки юнаків і дівчат прямо з майданів поїхали добровольцями захищати Україну на Донбасі! Скільки з них віддали свої життя за вісім років війни і скільки гине зараз, стримуючи повномасштабний наступ «другої армії світу»!

Сьогодні, в Міжнародний день молоді, давайте разом згадаємо полеглих героїв. Вони віддали свої молоді життя за нас із вами, за світле майбутнє нашої країни, за нові покоління українців.

Добрим словом варто згадати й тих молодих людей, які сьогодні наполегливо здобувають знання за шкільною партою чи на студентській лаві, сумлінно працюють на підприємствах та в установах, займаються бізнесом, виховують дітей, а у вільний час ведуть активну громадську діяльність, допомагають ЗСУ тощо.

Саме вони завтра візьмуть на себе відповідальність за наш край, нашу Батьківщину, її подальший розвиток, за долю старшого покоління. Тож хочеться побажати їм усім: будьте здорові та щасливі! Залишайтеся молодими на все життя. Прагніть до нових перемог і звершень. Зі святом!

Віктор КОРДУБАН,
голова ради директорів ПП «Білоцерківська агропромислова група», депутат Полтавської обласної ради.

Шановні юнаки й дівчата, усі, хто молодий душею!

Сьогодні, 12 серпня 2022 року, Україна разом із усім світом відзначає Міжнародний день молоді.

Це свято було встановлене 1999 року Генеральною Асамблеєю ООН для привернення уваги до проблем молоді та підтримки взаємозв'язку поколінь. Це свято творчості, натхнення, енергії, запалу і пізнання.

Приємно, що улюблене мільйонами людей свято ми відзначаємо разом із усіма прогресивними країнами. От тільки прикро, що для України це зовсім не святковий день, адже війна триває. Тисячі молодих українців – найкращі сини і дочки нашої країни – стали на її захист. Багато з них віддали своє життя за свій народ, волю та незалежність рідної держави.

Молодь називають майбутнім народом. В Україні й зокрема в нашій громаді прекрасна молодь: активна, розумна, патріотична, ініціативна. Вона сміливо заявляє про себе і в роботі, і в навчанні, і в спорті. Отже, в Україні – блискуче майбутнє.

З нагоди свята бажаю всім юнакам і дівчатам громади безмежного щастя, неймовірного кохання, удачі, віри в себе та наполегливості. У житті кожного з вас будуть і радості з перемогами, і розчарування з поразками... Та як би непросто вам не було, прагніть завжди залишатися людьми. І тоді ви обов'язково знайдете своє щастя, любов, покликання.

Вірю у вас! Вірю в Україну!

Оксана КОРДУБАН,
генеральний директор ПП «Білоцерківська агропромислова група»,
депутатка Білоцерківської сільської ради.

Шановні жителі Білоцерківської ТГ!

Кажуть, що молодість – це не вік, а стан душі. Той, хто сповнений енергії, ентузіазму, натхнення, хто не зневірився в житті й переконаний, що правда і справедливість завжди перемагають зло, у будь-якому віці відчуває себе завзятим і корисним людству. І саме такі самовіддані, самозречені люди, як правило, перебувають в авангарді суспільства й рухають світ до прогресу.

Тож дозвольте привітати всіх молодих душею жителів нашої громади з Міжнародним днем молоді.

Свою стежину в життя людина прокладає сама, навіть якщо йде слідом за кимось. Та яку б дорогу ми не обрали, на ній обов'язково будуть і радості, й негаразди, і успіхи, і невдачі. Тим більше, що в житті існує багато незалежних від нас факторів. На долю кожного покоління випадають певні випробування.

Для нас таким випробуванням стала війна. Понад сотню чоловіків нашої громади стали до лав ЗСУ. Понад сотню родин і вдень, і вночі переживають за своїх героїв і з неабияким хвилюванням чекають вісточки з фронту. Вірю, що війна незабаром скінчиться. Український народ із гідністю здолає це непросте випробування. Ми обов'язково переможемо. І станемо мудрішими, певною мірою терпимішими, людянішими.

А тим, хто молодий не лише душею, а ще й за віком, хочеться по-батьківському нагадати: успіхів досягають лише ті, хто сумлінно й наполегливо працює, не боїться невдач, не заспокоюється на досягнутому й постійно рухається вперед.

Від вас залежить, якою стане Україна через кілька років чи десятиліть, адже саме ви визначатимете шляхи розвитку країни. Учїться, працюйте над собою, досягайте успіхів, кохайте, держайте і обов'язково перемагайте! Любіть свою країну, будьте справедливими та впевненими у своїх силах!

Іван ЛЕЩЕНКО,
Білоцерківський сільський голова.

На День української державності діти у Білоцерківці розгадували загадки й співали патріотичні пісні

28 липня Україна вперше відзначала День української державності.

Відзначала в час неймовірно жорстокої війни – на шостому її місяці, після восьми років бойових дій на Донбасі, у протистоянні з московською ордою, що триває упродовж кількох століть.

У такий непростий час особливо важливо запалити в душах людей патріотичні почуття, зміцнити віру в невідминну перемогу над ворогом, надихнути на активні дії.

Працівники Білоцерківського СБК та КЗ «Бібліотека Білоцерківської об'єднаної громади» сфокусували свою увагу на підростаючому поколінні. 28 червня з нагоди Дня української державності вони провели грунвест «Стежками неповторної України». В ній узяли участь понад два десятки вихованців творчих колективів СБК та діти-переселенці.

До підготовки свята долучилися усі без винятку працівники згаданих установ. Розробили творчі завдання, облаштували шість станцій: «Гостинна Україна», «Співуча Україна», «Ми діти твої, Україно!», «Казкова Україна», «Танцююча Україна» й «Кмітлива Україна». Крім того, власним коштом підготували для дітей солодкий стіл.

Щоб не провокувати нездорове суперництво, усіх учасників гри об'єднали в одну команду. Попри різний вік, діти одразу

Учасники гри на станції «Співуча Україна» залюбки співають патріотичні пісні.

ж згуртувалися й діяли злагоджено та дружно. Вони разом рухалися від однієї станції до іншої. У кожному пункті призначення на них чекали несподівані й дуже цікаві завдання: треба було відгадати загадки, розгадати кросворд, затанцювати, вгадати мелодію та продовжити пісню... Виявилося, що білоцерківські діти знають та люблять багато патріотичних пісень: вони одразу ж підхоплювали їх

і залюбки співали.

За успішно виконане завдання на кожній станції діти отримували частинку прислів'я. Після закінчення гри-квесту вони склали їх разом і прочитали: «Люблять батьківщину не за те, що вона велика, а за те, що вона своя».

Гра-квест мала на меті закріпити знання школярів про рідну країну, мову, розвинути пам'ять, увагу, творчі здібності тощо. І треба

сказати, що організаторам це цілком вдалося.

– Захід настільки сподобався дітям, що вони тепер, переступивши поріг будинку культури, одразу запитують: коли буде наступний, – розповідає одна з його організаторок методист бібліотеки Тетяна Кравчун.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Владислав Ліхтей: «Будівельна галузь налаштована та постраждала від війни чи не найбільше»

Після закінчення школи Владислав Ліхтей подав документи одразу до двох вишів: Харківського авіаційного інституту й Полтавського технічного університету. І в обидва пройшов! Зрештою, зупинив свій вибір на будівельному факультеті Полтавського національного технічного університету ім. Юрія Кондратюка.

— Авіація й літакобудування були для мене швидше мрією, а будівельна спеціальність — звичною справою, — розповідає головний інженер відділу капітального будівництва ТОВ «Білагро» Владислав Васильович Ліхтей. — Змалку постійно допомагав батькові, який працював учителем трудового навчання, а у вільний час виконував різні будівельні роботи. Свій будинок батьки звали самотужки, і я теж долучився до цього.

Гордість від зробленого

Він зізнається: коли 2014 року закінчив університет і став працювати у ТОВ «Білагро», зрозумів, що такі не помилися з вибором, адже робота приносить йому величезне моральне задоволення. Ми їдемо службовим авто ТОВ «Білагро» на молочнотоварний комплекс у с. Колосівка, й коли проїжджаємо міст через річку Псьол, який прикрашають знаки Зодіаку, мій співрозмовник зауважує:

— Подивіться, яка краса! Раніше, до війни, темної пори міст ще й підсвічувався. Я теж брав участь у його будівництві, зокрема розмічав будівельні вісі майбутнього мосту. Безпосереднє ж зведення мосту виконували фахівці з Києва... Щоразу, коли тут проїжджаю, відчуваю гордість від причетності до великої й корисної справи. До речі, виконроб ПП «Білоцерківська агропромислова група» В'ячеслав Олексійович Безуглий, якого вважаю своїм наставником, якось розповів, що будував автодорогу від мого рідного села Радивонівка до с. Семенівка. І теж, коли їде цією дорогою, його переповнюють подібні емоції. Це неймовірно відчуття, яке складно передати словами!

За вісім років роботи у ТОВ «Білагро» Владислав Васильович Ліхтей долучився до зведення багатьох об'єктів, якими може сміливо пишатися. Першим завданням, яке доручили молодому головному інженерові, були внутрішні опоряджувальні роботи в офісі товариства. Наступного року офіс запрацював, а В. В. Ліхтея направили керувати реконструкцією елеватора. 2017 року він вводив в експлуатацію приміщення магазину в Красногорівці, потім зводив нові ємності для зерна, на сьогодні їх 21.

Товариство «Білагро» постійно розвивалося, вдосконалювалося, вело інтенсивне будівництво або ж реконструкцію. Особливо швидкими темпами зводився та оновлювався молочнотоварний комплекс у с. Колосівка. Саме тут 2015 року Владислав познайомився з В. О. Безуглим.

— В'ячеслав Олексійович — досвідчений фахівець і дуже гарна людина, — характеризує старшого колегу В. В. Ліхтей. — На той час я мав в основному теоретичні знання, отримані в стінах університету, бракувало практичного досвіду. В'ячеслав Олексійович сповна й ненав'язливо ділився своїми знаннями, давав слушні поради, які неодноразово допомагали мені в подальшій роботі.

Давно «свої» в Колосівці

Під'їжджаємо до молочнотоварного комплексу. Тут зустрічаємо головного енергетика ТОВ «Білагро» Олександра Івановича Гаркушку — він готує до запуску сучасні електрованти для автомобілів. Розповідає: от-от мають встановити п'ять аварійних світильників. Трохи далі, де височіє масштабна будівля нової доїльної зали, зустрічаємо й В'ячеслава Олексійовича Безуглого.

Здавалося б, виконроб ПП «Білоцерківська агропромислова група» не має жодного

відношення до об'єктів ТОВ «Білагро». Та виявляється, досвідченого фахівця неодноразово залучали до будівельних робіт у Колосівці.

— Уперше потрапив сюди 2009 року, коли посеред поля зводили два корпуси, доїльну залу й відділення для пологів — найперші об'єкти комплексу, — розповідає чоловік. — У подальшому працював тут у 2012, 2015, 2018 роках. Зараз займаюся водовідведенням у доїльній залі: прокладаємо та бетонуємо каналізаційні труби в обхід будівлі. Без цього дощова вода може потрапити у приміщення й накоїти лиха...

Роботи з бетонування виконує бригада дніпровських підприємців Дмитра та Віталія Рентюків. Вони теж «свої» на комплексі, адже давно й плідно співпрацюють із ТОВ «Білагро». Підприємці зарекомендували себе як сумлінні та відповідальні виконавці, тож товариство й доручає їм ледь не всі роботи за цим напрямком.

Щоб не втратити вже зроблене

...Доїльну залу типу «карусель» розпочали будувати торік і мали ввести в експлуатацію цього року. Дещо незвична кругла форма

В. В. Ліхтей і В. О. Безуглий.

Шановні земляки!

Ми живемо в непростий час, адже на нашу українську землю прийшла війна. Підступний ворог щодня нищить міста і села, катує й убиває людей.

Зараз, як ніколи, ми усвідомлюємо цінність миру, спокою, стабільності. Ці поняття мимоволі асоціюються з міцним і надійним житлом, величними об'єктами культури, спорту, соціальної сфери, впорядкованими парками, скверами, неповторними мальовничими куточками населених пунктів України. Це все те, що народжувалося у творчій уяві українських архітекторів та дизайнерів і створювалося працьовитими руками майстрів-будівельників.

Як сказав поет,

«Наша знов оновиться країна,
Наш народ продовжиться в роду,
Ніжками потупцяє дитина
По доріжці, по траві в саду».

Після перемоги над ворогом професія будівельника стане чи не найзатребуванішою в суспільстві. Тож вітаємо всіх представників галузі з професійним святом — Днем будівельника! Бажаємо насамперед миру на українській землі. Зичимо також енергії, оптимізму натхнення. Хай радують вас рідні й близькі, а робота приносить не лише матеріальний достаток, а й задоволення!

Віктор КОРАДУБАН,
голова ради директорів ПП «Білоцерківська агропромислова група», ПП «Білоцерківська агропромислова група», депутат Полтавської обласної ради.

Оксана КОРАДУБАН,
генеральний директор ПП «Білоцерківська агропромислова група», депутат Білоцерківської сільської ради.

Шановні будівельники Білоцерківської ТГ!!

Щороку у другу неділю серпня в Україні відзначають День будівельника. Це професійне свято архітекторів, проектувальників, мулярів, штукатурів, покрівельників та ще багатьох роботящих і вправних фахівців, причетних до будівництва.

Професія будівельника одна з найдавніших у світі. Вона уособлює міцну сім'ю, мир, затишок і надію на майбутнє. Будівельники — це творці, їхня діяльність не сумісна з нищенням, розрухою, війною.

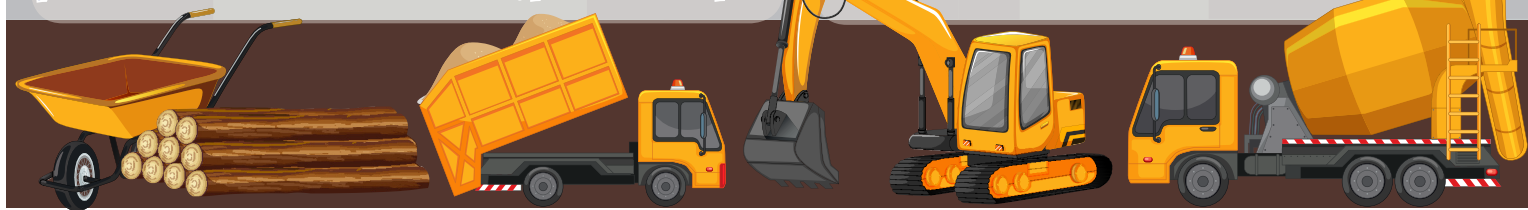
Сьогодні, коли в Україні триває війна, багато представників будівельних професій залишилися без роботи. А ще більше взяли до рук зброю й боронять нашу країну на фронті.

Стримувати ворога вдається важкою ціною, однак вірю: ми неодмінно переможемо, й професія будівельника буде найшанованішою в суспільстві.

З нагоди професійного свята бажаю всім будівельникам Білоцерківської громади міцного здоров'я, успіхів у роботі, здійснення мрій та якнайшвидшої перемоги над ворогом.

Усе буде Україна!

Іван ЛЕЩЕНКО,
Білоцерківський сільський голова.

помосту, що крутиться, дозволяє заводити та розставляти корів по колу. У центрі кола розміщується доїльний робот-автомат. Обладнання перебуває в безперервному русі, без зупинок відбувається процес заходу-виходу та доїння корів. Доїння повністю автоматизоване,

швидкість руху помосту можна змінювати, а за потреби й зупиняти (якщо, приміром, якась тварина ще не встигла підійти). Така інноваційна система значно збільшує продуктивність праці, скорочує виробничі витрати, вивільняє працівників, пришвидшує процес доїння.

На жаль, війна зруйнувала амбітні плани із запуску каруселі й поставила всі будівельні роботи на паузу.

— У перші місяці війни все будівництво у ТОВ «Білагро» було зупинене, — розповідає В. В. Ліхтей. — Зараз ми лише підтримуємо в належному стані все, що було раніше зроблене, щоб уникнути руйнації. Наприклад, виконуємо водовідведення на будівництві доїльної зали. Ми пустимо воду в обхід будівлі, й це дозволить законсервувати об'єкт до закінчення війни.

При цьому головний інженер наголошує, що згорання будівельних робіт не призвело до скорочення працівників: кваліфіковані фахівці, як от водії автокрану, екскаватора продовжують працювати, а різноробочих залучили до посівної кампанії. До того ж, багатьох чоловіків мобілізували на фронт. Троє працівників ТОВ «Білагро», на жаль, загинули. Це жителі нашої громади Юрій Тимошенко і Віталій Тур та житель с. Радивонівка Владислав Гречихін.

В. В. Ліхтей веде мене до майданчика поряд із кормоцехом. За проектом тут мав стати гараж для сільгосптехніки із сучасною автомийкою та зоною ремонту з кран-балкою. Зараз же здійснюється в небо лише металевий каркас майбутньої будівлі, який звали торік восени. Неподалік лежить купа металевих конструкцій. Вони призначалися для зведення

На місці, де постане гараж із автомийкою та зоною ремонту, поки що встановлено лише металевий каркас.

А це — майбутня доїльна зала «карусель».

на мирне життя,

Металеві конструкції для зведення перехідних галерей між корівниками.

Будівельники виконують роботи з водовідведення.

Бетонні роботи. Праворуч – Віталій Володимирович Рентюк.

На цій картинці – принцип роботи доїльної зали типу «карусель».

перехідних галерей між корівниками, які зараз теж не на часі.

– Будівництво – це та галузь економіки, яка налаштована на мирне й стабільне життя, – констатує головний інженер ТОВ «Білагро». – Війна завдала величезної шкоди нашій країні, та будівельна галузь постраждала чи не найбільше. Пересічному громадянину важко досягнути масштаби руйнувань, скажу лише, що фінансові витрати на будівництво значно зросли. Зрозуміло, чому: імпортовані товари суттєво подорожчали, та й логістика їхньої доставки порушена. Вітчизняні будівельні та оздоблювальні матеріали – теж дефіцит, бо багато українських заводів не працюють. Наприклад, ворог повністю знищив виробництво гіпсокартону фірми «Knauf» у Донецькій області, зупинився завод із випуску керамічної плитки у Харкові...

Замість післямови

Традиційно у другу неділю серпня в Україні відзначають День будівельника. Цього року свято припадає на 14 серпня, коли християни святкують Маковея або Медовий спас – перший із трьох літніх свят на честь Спасителя. Для Владислава Васильовича Ліхтея цей день буде потрібним святом, адже йому виповниться 30 років. Це той вік, коли все життя ще попереду, а за плечима – цінний досвід, знання та вміння. Тож користуючись нагодою, зичимо головному будівельнику ТОВ «Білагро», а також усім будівельникам громади здоров'я, сил і наснаги задля подальшої продуктивної роботи на благо рідної держави. Переконані: після війни Україна відбудовуватиметься небаченими темпами, а професія будівельника буде найзатребуванішою в суспільстві.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Сільрада готується приймати ВПО

Полтавщина вважається лідером із розміщення внутрішньо переміщених осіб. На території області перебувають майже 200 тисяч офіційно зареєстрованих ВПО та 20 релокованих підприємств, кілька вишів.

Із настанням холодів кількість внутрішньо переміщених осіб значно зростає. Справа в тому, що українська влада не може гарантувати безперебійний опалювальний сезон на підконтрольній Україні території Донецької обл. Ворог постійно обстрілює газопроводи й водогони та не дозволяє їх ремонтувати. Можливі пошкодження енергомережі. Тому уряд оголосив обов'язкову евакуацію жителів Донецької обл. Вона почалася 1 серпня.

Визначено п'ять областей (серед них і Полтавщина), куди евакуюють цих людей. Ідеться про 200–220 тисяч осіб, зокрема 52 тисячі дітей. За перший тиждень виїхало лише 2 тис. осіб, однак ближче до холодів охочих стане більше.

У нашій громаді теж чекають на приїзд нових переселенців. Як розповів Білоцерківський сільський голова І. В. Лещенко, розміщуватимуть їх у закладах комунальної

власності. Зараз обстежують місця, де зимуватимуть люди, проводять облік необхідних речей для приймання біженців (ліжка, матраци, ковдри тощо) та підраховують, скільки осіб загалом можуть прийняти.

А заступниця Білоцерківського сільського голови О. Ф. Вишник, яка найбільше опікується ВПО, додала, що близько 100 людей, які рятувалися від війни на території нашої громади, вже поїхали додому. Однак варто зазначити, що деякі переселенці живуть у старих покинутих хатах, де відсутні елементарні зручності, немає опалення. Вочевидь, із настанням холодів вони теж змушені будуть переселитися в комунальні заклади.

Олена Федорівна заявляє: останнім часом державі вдалося налагодити виплату грошової допомоги ВПО. Водночас зменшилася кількість гуманітарної допомоги, яка надходить у громаду від українських волонтерів і міжнародних організацій. На сьогодні найбільшими донорами є Полтавська обласна військова адміністрація й Червоний Хрест.

Виїзний прийом фахівців

Міжнародна організація UNICEF розробила проект, мета якого – наблизити лікаря до пацієнта, насамперед у районах бойових дій, а також для огляду внутрішньо переміщених осіб.

Проте головний лікар Полтавської обласної дитячої клінічної лікарні Ольга Вазгенівна Бастаногова вирішила розширити межі проекту. За її ініціативою лікарі ПОКЛ виїжджають на райони й оглядають маленьких пацієнтів на місцях.

5 серпня бригада лікарів ПОКЛ побувала у Білоцерківці. У приміщенні Центру ПМСД дитячий лікар-ортопед Анна Михайлівна Літвінова, дитячий лікар-невролог

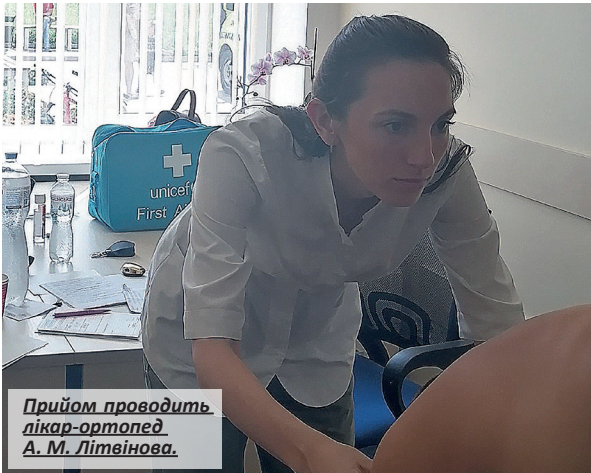

Лікар функціональної діагностики В. О. Коцюба.

Оксана Павлівна Іваненко та лікар функціональної діагностики Валентина Олексіївна Коцюба оглянули 88 дітей, які задекларовані саме в наших сімейних лікарів (такою була вимога). Оглядалися діти з інвалідністю, з багатодітних сімей, соціально незахищені, а також ті, які мають діагнози відповідно напрямків присутніх фахівців.

Колеги з Полтави подивувалися реконструйованій лікарні та щиро дякували за теплий прийом, гарні умови праці.

Марина ЯРЕМКО,
директорка НКЗ «Центр ПМСД
Білоцерківської сільської ради».

Прийом проводить лікар-ортопед А. М. Літвінова.

Спілкуємося рідною мовою

Після 24 лютого 2022 року Україну охопила небувала хвиля патріотизму. Здається, що для усвідомлення українцями своєї національної ідентичності Володимир Путін зробив набагато більше, ніж українська влада за усі роки незалежності нашої країни.

З кожним днем усе більше громадян країни переходять на спілкування українською мовою. Причому це як російськомовні українці, так і ті, хто раніше дотримувався принципу «какая разница». Однак спілкуватися правильною літературною мовою вдається не всім: виявилось, що вивчити рідну мову декому важче, ніж англійську чи німецьку. Та й звичний нам суржик заважає...

Ми підготували своєрідний лікнеп для читачів. У коротенькому огляді зібрали найтипівші, як нам здається, мовні помилки, яких слід рішуче позбутися.

«Доброго ранку», але «Добрий день» і «Добрий вечір»

Почнемо з привітання. Ні в кого не виникає сумнівів, що на початку дня треба казати «Доброго ранку», адже цей варіант привітання завжди вживався не як констатація факту (що ранок є добрим), а як побажання: «Доброго вам ранку!»

А ось форма привітання «Доброго дня» чи «Доброго вечора» нетипова для української мови. Певно, вона виникла на противагу російській мові, адже в «мові окупанта» нічого подібного немає. Професор Олександр Пономарів якось пожартував, що цю форму придумали люди, які «раньше русский преподавали как иностранный, а теперь украинский преподают как родной».

Століттями українці віталися в називному відмінку: «Добрий день!» і «Добрий вечір!» У літературних творах, народних піснях зустрічаємо: «Добрий день вам, люди добрі!», «Щедрий вечір, добрий вечір добрим людям на здоров'я!», «Добрий вечір, дівчино, бо я ще не спав» і т. д. Ще поширенішими були стягнені форми вітань: «Добридень!» або «Добрирвечір!» Вони красиві, милозвучні й не мають аналогів у жодній іншій мові. Ось приклади:

«Василь порівнявся з ними, сказав їм «добридень» і почав розглядати дівчат» (Іван Шейче-Левицький). «Добридень же, тату, в хату!» (Тарас Шевченко).

Дуже красномовна приказка: «Який «добридень», таке й «доброго здоров'я». До речі, у ній зафіксовано традиційну відповідь «Доброго здоров'я!» на привітання «Добрий день!» Сама ж приказка означає, що ставлення до іншої людини відповідає її попередній поведінці.

Щоб побажати щось людині, казали: «Гарного дня (вам)!», «Вдалого дня (вам)!». Правда, такі побажання доречні на прощання, а не при зустрічі. Тож ніхто не забороняє сказати, приміром, «Бажаю вам доброго дня» чи «доброго вечора». Але це не вітання.

Отже, вельми поширена останнім часом фраза «Доброго вечора, ми з України» – це не літературна, а так звана узуальна форма. Принагідно зазначимо, що в мовознавстві відомі випадки, коли узус змінював норму. Але поки що такого не сталося.

Учасі беруть, а приймають пологи

Нерідко зі сцени від час конкурсів, концертів тощо можна почути від ведучих словосполучення «приймають участь».

Це груба помилка, яка не просто виставляє мовця невігласом, а й повністю змінює значення сказаного. Прийняти ми можемо тарілку чи чашку зі столу або ж прийняти (хоча правильніше – ухвалити) якийсь документ,

рішення. Можна також приймати пологи чи приймати когось у партію. А от коли йдеться про участь у будь-яких акціях, слід говорити «беруть участь», «братимуть участь».

Вірно й правильно

Ще одна поширена помилка, яку допускають ведучі під час вікторин, конкурсів (і, на жаль, деякі вчителі на уроках) – це слово «Вірно» після правильної відповіді учасника (учня).

Подібна помилка властива й працівникам банківських установ, державних органів тощо, які просять відвідувачів посвідчити документи й написати: «Копія вірна». Раніше в таких випадках я намагалася пояснити їм безглуздість цієї фрази. Останнім часом втомилася, тож мовчки пишу: «Копія відповідає оригіналу».

На відміну від мови окупанта, де слово «Верно» має одразу два значення: «правильно» й «самовіддано», в українській мові воно означає лише «зберігати вірність». Отже, можна вірно любити, вірно служити, але відповіді на запитання – лише правильно. Копія документа теж не «вірна» (бо не здатна любити), а «відповідає оригіналу».

Відношення чи ставлення, вражати чи уражати?

Ці слова теж дуже часто плутають. Відношення – це більше математичний термін і вживається для позначення співвідношення чисел, дробів тощо. Наприклад: «А відноситься до В, як С до D».

Коли ж йдеться про стосунки між людьми, слід вживати слово «ставлення» й похідні від нього: «Він ставиться до мене з повагою». Правда, з цього контексту випадають «міжнародні відносини».

Принагідно зауважимо, що в законодавчих документах нашої держави дуже багато мовних огріхів. Наприклад, в актуальній нині постанові Кабміну 2013 року про проведення евакуації написано: «...розміщення населення поза зонами дії вражаючих факторів надзвичайних ситуацій». З якого дива ці фактори «вражаючі»? Вражати – означає «справляти враження, дивувати» (російською – «впечатлять»). А уражати – це завдавати шкоди, знищувати, травмувати, убивати.

Схоже, такі ляпи наших законотворців не вражають... Навіть Конституція (основний закон) України переповнена помилками. Простий приклад: термін «права людини». Це калька російського словосполучення «права человека», нетипового для української мови. Українською буде «людські права» (так само як «людська нога», «лисяча нора» тощо).

Самий красивий чи найкрасивіший?

Коли чую слово «самий», мимоволі згадую доволі популярну російську пісню, яку виконує похабна рок-співачка: «А у меня самая красивая ...опа».

На жаль, багато українців сприймають свою рідну мову як дослівний переклад з російської. Однак у нашій мові для найвищого ступеня порівняння прикметників і прислівників зі значенням найбільшої або найменшої міри якості вживається не окреме слово, а префікс «най»: найкрасивіший, найвищий, найдовший і т. д.

На превеликий жаль, наша мова наповнена різноманітними кальками і суржиком, які настільки вкоренилися у повсякденному житті, що ми іноді їх навіть не помічаємо. Неграмотність – дуже поширена проблема, яку треба терміново вирішувати. Сподіваємося, що «Наша громада – єдина родина» допоможе в цьому.

Підготувала Зінаїда МАТЯШОВА.

«Війна не питає, кому що болить...» Тетяна Домашенко презентувала нову збірку «Я – Україна»

Війна відгукується в серці кожного справжнього українця. Боляче бачити, як шматують нашу рідну країну, як за неї вмирають найкращі її сини і доньки. Ми страждаємо, відчуваємо біль, гнів, почасті – безсилля, а частіше – надію й віру в перемогу...

Та якщо звичайна людина просто пропускає через своє серце весь спектр різноманітних емоцій, то той, кого Бог наділив поетичним талантом, уміло добиратиме влучні слова, шикують їх, наче солдатів, у ритми, й вони (теж як солдати) точно б'ють у ціль. Недарма ж кажуть: «Слово – зброя».

Саме таким поетичним талантом наділена наша землячка, уродженка с. Рокита й жителька с. Красногорівка Тетяна Домашенко – авторка крилатого вислову «Небесна сотня». 21 лютого 2014 року вона так назвала полеглих учасників Євромайдану у вірші «Небесна сотня воїнів Майдану».

Писати вірші Т. Домашенко почала ще в школі. На сьогодні в творчому доробку поетеси – п'ять збірок духовно-патріотичної лірики. Остання – «Я – Україна» – нещодавно побачила світ у видавництві «Духовна вісь», яке заснувала й очолює сама Тетяна Михайлівна.

28 липня у Красногорівському ліцеї, а 8 серпня – у Білоцерківській бібліотеці відбулися презентації нової збірки.

Назву «Я – Україна» авторка взяла з вірша

Тетяна Домашенко і її нова збірка.

«Молитва України», що був написаний у перший рік Незалежності й несподівано для самої пані Тетяни знайшов широкий відгук серед читачів. Український композитор Петро Деряж-

ний із Австралії навіть поклав його на музику.

Тетяна Михайлівна розповіла, що поетичне слово супроводжує її упродовж усього життя. «Жодна подія у державі не проходила повз мене – все вилилося в поезію», – заявила вона. Проте після 24 лютого 2022 року поетеса не могла створити жодного рядочка!

«Лише коли побачила в новинах, що увесь світ у жовто-блакитних прапорах, почала писати поему «Калинова Голгофа – Хресна Дорога України», – зізналася пані Тетяна. – Я давно стверджувала: історія нашої України – це хресна дорога, це дорога Ісуса Христа».

Збірка «Я – Україна» містить як поезії попередніх років, які дивним чином перегадуються з нинішніми подіями, так і зовсім свіжі, написані у березні-травні 2022 року.

Тетяна Михайлівна декламувала окремі з них і принагідно розповідала історію їх написання. Наприклад, 1995 року після подій у Чечні вона побачила по телевізору, як Єльцин задоволено потирає руки й заявив: «Да, поработали мы неплохо». Саме тоді й народився вірш, де є такі рядки:

*«Очищали Афган від афганців,
очищали Чечню від чеченців...
Йшли імперію зла захищати.
А вона заходилась потому
Наші землі від нас очищати!»*

Однак, свідчить Тетяна Михайлівна, тоді вона навіть у страшному сні не могла уявити,

що подібне «очищення» колись докотиться й до України.

Серед останніх віршів є кілька про страждання місто Буча, де жили діти й онуки автотурки. І, звичайно ж, повз її увагу не пройшли події в Маріуполі, який мужньо захищали бійці Нацгвардії й полку «Азов». Те, що вцілілих героїв за наказом командування відправили в полон (по суті – на поталу ворогові, на катування), й те, що частину з них росіяни підло спалили в Оленівці, теж знайшло відгук у віршах Т. Домашенко. Одну з поезій вона присвятила заступникові командира полку «Азов» Сергієві Волинцю (позивний «Волина»), ще одну – пам'яті свого родича Олега Кир'яна, який загинув 28 березня 2022 року, захищаючи Київ.

*«Війна не питає,
Кому що болить,
Війна розлучає
Навік в одну мить...»*

Поетичне слово знаходило живий відгук у серцях присутніх. Адже вони оцінювали події й відчували так само, як і поетеса, тож її римовані слова повністю співпадали з їхніми думками та переживаннями. Вони хвилиною мовчання вшанували полеглих героїв і продовжили слухати вірші у виконанні авторки. А після презентації засипали Т. Домашенко запитаннями та на знак вдячності вручили квіти.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Із вірою в перемогу

Українці наближають перемогу кожен на своєму фронті. Артисти Полтавської обласної філармонії невтомно гастролюють Полтавицею й дають благодійні концерти для жителів області.

Ми повідомляли, що 14 липня вони виступили в Білоцерківському та Рокитянському СБК. Тоді ж завідувачка сектору культури, туризму та охорони культурної спадщини виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради Наталія Лук'янець домовилася про подальшу співпрацю з митцями.

Не минуло й місяця, як артисти з Полтави знову завітали в нашу громаду. 9 серпня вони виступили з концертами у Балаклії й Поповому. Натхненні й зворушені виступи розчулили глядачів, вони вітали кожен номер професіоналів бурхливими оплесками. На обох концертах панувала тепла, дружня атмосфера й віра в нашу перемогу.

Ніна КОРНІЄНКО.

Отримали диплом І ступеню

Життя українців здавна нерозривно пов'язане з пісню, музикою, творчістю. Культурні працівники нашої громади прагнуть зберегти українську пісенну культуру, звичай, обряди, залучити молодь до глибокого вивчення народної творчості.

Одразу три колективи Білоцерківської громади взяли участь у обласному фестивалі-конкурсі народної пісні «Роде наш красний...». Вони підготували, записали та надіслали на конкурс свої творчі доробки. Гумористичний дует «Солохи» (Подільський СБК) та вокальний дует у складі Катерини і Богдана Мелексенків отримали грамоти за участь у фестивалі. А танцювальний колектив «Кумоньки» (Білоцерківський СБК) визнано переможцем і нагороджено дипломом І ступеню. Вітаємо!

Учасники танцювального колективу «Кумоньки» й зав. сектору культури і туризму Наталія Лук'янець.

«Гоголівці» показали у Білоцерківці дві класичні вистави

У нашій Білоцерківській громаді культура завжди була на висоті. Маємо чимало аматорських колективів, які за рівнем виконавської майстерності не поступаються професійним артистам. Та й культурні працівники не сидять, склавши руки, а постійно ініціюють проведення різноманітних масових заходів. Отож у результаті сформувався вимогливий і певною мірою вибагливий тип глядача, який розуміється на мистецтві.

Тому особливо цікаво було відстежувати реакцію залу під час гастролей Полтавського академічного обласного українського музично-драматичного театру ім. М. В. Гоголя. Глядачі зачаровано спостерігали за дійством на сцені, співпереживали за долями героїв, дружно сміялися в комічних ситуаціях... Що не кажіть, а тисячолітнє театральне мистецтво не втратило свого потужного впливу на людські душі навіть у наш динамічний час. І, можливо, саме зараз людям найбільше бракує простого людського спілкування, співпереживання, розрядки. Усе це повною мірою дарує театральне мистецтво.

«Гоголівці» виступили в Білоцерківському СБК 27 липня. Вони показали одразу дві вистави: класичну комедію І. Карпенка-Карого «Мартин Боруля» (режисер-постановник народний артист України Б. Проко-

Сцена з вистави «Мартин Боруля».

пович) і казку для дітей «Кіт у чоботях» (режисер О. Рожков). Остання, до речі, теж класика – невмирущий твір Шарля Перро.

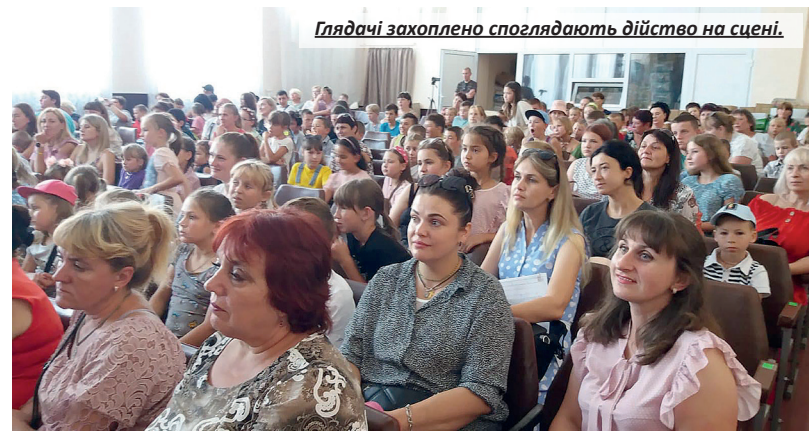
...В історії кожного театру є п'єси, до яких час від часу звертаються митці різних поколінь. «Мартин Боруля» вперше з'явився на сцені Полтавського театру 1972 року. За 50 років і режисери, й артисти намагалися по-новому прочитати й інтерпретувати п'єсу. Однак щоразу наміри заможного селянина Мартин Борулі, який бажає отримати титул дворянина і жити за панськими звичаями, виглядали жалюгідними й не вартими витрачених зусиль. Задля досягнення мети головний персонаж веде судові тяжби, витрачає великі гроші, розоряє капітал. Більше того, намагається зруйнувати особисте життя доньки Марисі,

яка кохає простого парубка Миколу. Та, як і годиться в комедії зі щасливим фіналом, усі його наміри закінчуються крахом.

П'єса насичена соковитим народним гумором, комедійними ситуаціями, але водночас сповнена глибокою мораллю. Усе це вкупи з переконливою грою артистів знайшло вдячний відгук глядачів.

Приязливо і широко сприймала аудиторія й другу виставу. Маленькі глядачі дружно сміялися, раділи, плескали в долоні, споглядаючи пригоди Кота-хитруна.

У репертуарі Полтавського театру – близько 10 вистав для дітей, та «Кіт у чоботях» посідає серед них особливе місце. Добра й смішна казка про розумного й відданого kota, який прагне одружити свого скромного й сором'язливого госпо-

Глядачі захоплено споглядають дійство на сцені.

Зав. сектору культури і туризму Наталія Лук'янець вітає артистів Полтавського академічного обласного українського музично-драматичного театру ім. М. В. Гоголя.

даря з Принцесою, вкотре переконає: любов значно важливіша за гроші.

Подивитися вистави прийшло багато внутрішньо переміщених осіб. Людям, які втратили домівку, роботу, виїхали з рідного міста й

нині мусять розпочинати життя заново, вкрай потрібні такі зустрічі з прекрасним. Вони дозволяють їм зняти стрес, повірити в добро, повернути надію...

Дарина СОЛОДКА.